

VEČERNÍ PRAHA, 27. 1. 1956

MOZART NEZNÁMÝ

Byl to velmi šťastný nápad zapojit pražskou konservatoř do hlavních akcí slavnostního týdne W. A. Mozarta a ukázat, že Mozart nehraje jen Národní divadlo, Česká filharmonie a podobně, že Mozart je stále živou záležitostí všech našich muzikantských generací. I té nastupující. A snad právě nyní bude všem hudebním pedagogům zcela jasné, co právě na Mozartovi mohou naučit svoje svěřence, aby z nich nebyli vnějšíkoví, průměrní, netvůrčí a úzce zaměření tlumočníci umění. A ještě šťastnější nápad to byl zahrát právě s mladými z Mozarta věci neznámé a přece tak mozartovské!

Divadlo Jiřího Wolakra v Praze se včera večer stalo „scénou konservatoře“ Posлуhači III. a IV. ročníku tanečního oddělení, posluchači pěveckého oddělení a žakovský orchestr tu provedli jednak kratinký balet Malíčkůsti, jednak jednoaktovou operu mladého Mozarta Zaida, a to v původním znění.

Během celého večera vás ovládnou dva pocity: radost z mnoha geniálních čísel Mozartovy hudby a lítost nad tím, že dozrávající posluchači konservatoře mají tak řídkou příležitost v praktických vystoupeních se doopravdy učit!

Vždyť co to je pro tanečnicka a

operního pěvce, nemá-li základnu k celé své práci — jeviště? Velmi rádi pak omluvíte tu řadu naivností i nešikovností ve vystoupení jednotlivců i souborů. Avšak je správně tyto věci „jen“ omlouvat? Jak dlouho ještě? Nebylo by právě po tomto mozartovském večeru pražské konservatoře správnější spojit definitivně úsilí všech pedagogů a s plnou odpovědností se pustit do zásadní reformy studia na našich hudebně odborných školách?

V celém večeru podle mého soudu dopadl nejlépe výkon žakovského orchestru, který byl řízen zkušeným Dr. V. Smetáčkem. Pravda, nebyl to v jejich podání Mozart křišťálově čistý a lehce usměvavý, ale přece jen tu bylo poměrně nejméně kazů. Zato od mladých tanečníků bylo jistě možné očekávat mnohem více. Jejich technická

a výrazová bezbarvosť byla vyvažována snad jen kouzlem mládí.

Ze zpěváků na sebe upozornila svým dobře znějícím hlasem Zaida Jarmily Rudolfové (ze třídy prof. V. Linhartové) i když jí obavy z vystoupení svedly někdy k nečistým tónům. Hlavní mužské úlohy byly svěřeny žákům prof. Berlíka, z nichž Pavel Hlavita (Juan) se pohybuje na scéně s největší přirozeností. Přeplněné hlediště vědeckých diváků, mezi nimiž byli vedle posluchačů a profesorů konservatoře i čelní představitelé naší skladatelské, hudebně vědecké a koncertní obce, povzbuzovalo mladé umělce nadšeným potleskem.

Myslím, že by i sám Mozart měl radost, jak se právě na jeho díle mládí tuží. A v tomto smyslu byl večer konservatoře přínosem a úspěchem.

Prof. Miroslav Barvík